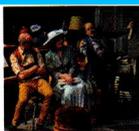

teatre

El carrer Franklin, de
Lluïsa Cunillé

LA GALERIA

cinema *Pixarlàndia, forever* • art *Caviar a Cadaqués* • gastronomia *Un peix que canvia de nom en coure's?*

Algú, que ha publicat en català Minúscula i en castellà Libros del Asteroide, recull la història de Marie, una dona normal i corrent que viu en un barri d'immigrants irlandesos a Brooklyn, als anys 20. A través de les facècies de tota la seva vida (adolescència, desenganys, maternitat, pèrdua...), McDermott alça un monument a la memòria. El context catòlic irlandès i d'immigració, la religió i la família són relles de la seva obra que ara torna a aprofundir.

— Quin significat dóna al títol, *Algú*?

— Em vaig adonar de la quantitat de vegades que aquesta paraula sortia en la novel·la. En el primer capítol, el personatge Pegeen explica que sempre cau i no sap per què. I diu: "però sempre hi ha alguna bona persona que em recull". Pegeen no és gaire feliç, té 17 anys, no li agrada la feina que té a Manhattan, però hi ha alguna cosa esperançadora, una fe en el futur. Unes pàgines més enllà, el pare de Marie dóna a "algú" un significat horrible, perquè no creu que ningú el pugui ajudar. "Algú" té aquest doble significat.

— La protagonista, Marie, és més conformista que valenta? O a l'inrevés?

— Una cosa és com és vista pels altres, que és poc atractiva i no crida gens l'atenció. Però, per dins, té moltes més lluites. Hi ha audàcia, valentia, fins i tot saviesa... Per a mi, era important donar sentit a una dona del seu temps, amb les seves circumstàncies; veure quines opcions tenia dins una vida molt condicionada i ordinària... Ella ha de fer molts esforços per mantenir-se, i ningú li pregunta què pensa o com està. Però l'individu troba la manera de tirar endavant.

— Pretenia donar veu a un personatge ocult?

— Totalment. Aquest va ser l'impuls inicial d'aquest llibre: donar veu a un personatge, a una dona que en la seva pròpia vida no té veu. També vaig pensar que no havia vist gaire novel·les contemporànies que gressin al voltant de dones més amagades.

— Per què troba interessant aquesta dona ordinària?

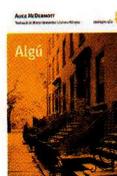

Alice McDermott

"De la família es poden extrapolar totes les històries que vulguis"

La nord-americana Alice McDermott (Brooklyn, Nova York, 1953) va trencar un silenci de set anys sense novetat editorial amb 'Algú'. Autora de sis novel·les més, McDermott ha rebut el National Book Award i ha estat finalista del premi Pulitzer tres vegades. Professora d'humanitats a la John Hopkins University, ensenya a joves escriptors, i això es nota per la plena voluntat de fer-se entendre.

Entrevista d'Anna Ballbona

Algú
ALICE MCDERMOTT

Traducció de Marta Hernández i Zahara
Editorial Minúscula, Barcelona. 2015
325 pàgines

—Tota vida senzilla i ordinària, amb les seves llums i tenebres, té el mateix valor. Si tu dius "aquesta vida té tant de valor com una altra", trobaràs alguna via d'aprenentatge. Si tu pots dir "una vida és més valuosa que una altra" això condueix lògicament a l'holocaust, a l'11S, al genocidi. Per a mi, és molt interessant observar amb cura aquesta vida ordinària i trobar-hi aquests moments de valentia que sovint passem per alt. En la novel·la, això es trasllada en una manera d'escriure.

— Diria que ha fet un homenatge a una generació passada?

— Hi ha un intent de capturar una vida passada, un sentit de memòria. M'interessen les coses úniques, les particularitats d'aquella generació. La vida ordinària d'una dona al segle XXI és molt diferent a la d'una dona d'aquell temps, i sent fill d'immigrants en aquell temps, encara més. Volia respectar el món que la protagonista va conèixer i no reinterpretar-lo. Era una generació de dones l'aspiració de les quals era enamorar-se i casar-se. Volia entendre aquella cultura.

— Per què és tan important en els seus llibres l'herència catòlica, la família?

—Escrivint sobre la comunitat irlandesa americana, no és tant que escrigui sobre la cultura irlandesa sinó molt més sobre el catolicisme. El catolicisme ve amb els americans irlandesos, no es pot separar. Al segle XXI tu ho pots separar, però en aquell temps, no. L'Església catòlica dóna als meus personatges una llengua, una manera de parlar, desitjos i esperances. Vaig sentir a dir a una dramaturga nord-americana: "Tot drama és sobre la família". De la família tu pots extrapolar totes les històries que vulguis. Als Estats Units, molts escriptors joves dibuixen personatges que viuen sols. Potser això reflecteix el que passa culturalment en la família en el segle XXI.